

Naujas bestselerių
GERIAUSIAS DRAUGAS,
JUODVILKIO DVARAS
ir VIENOS NAKTIES
NUOTYKIS
autorės kūrinys!

Indrė Vakarė

*Niekada
nesakyk
niekada*

Indrė Vakarė

*Niekada
nesakyk
niekada*

Romanas

PIRMAS SKYRIUS

Elena

– Tu žinotai, kad jis čia bus ne vienas? – nustebusi paklausiau staiga išbalusios Barboros. Vos vos pravėrusi rausvai padažytas lūpas ji sekė Luką įdėmiu žvilgsniu. Viską pastebinčiu žvilgsniu. Kiekvieną smulkmeną. Ypač tą, žaviai besišypsančios raudonplaukės pavidalu.

Atrodė, kad sesuo neišgirdo mano klausimo. Per daug buvo susikoncentravusi į vaizdą, atsivėrusį išnirus iš už didelio Evelinos ir Ado tėvų namo. Pieno baltumo dviaukštis medinis statinys su didžiuliais ovaliais balkonais ir dar didesne terasa, kurioje švelniai judinami vėjo skimbčiojo mažyčiai metaliniai varpeliai, galėjo būti absoliučios šeimyninės idilės simbolis. Tokiame name niekas niekada negalėtų būti nelaimingas. Bent jau aš buvau tuo tikra.

Lėtai eidama šalia sesers, kuri ne kartą paauglystėje svečiavosi bendraklasės namuose, klausiausi ramiu balsu pasakojamų linksmų istorijų. Turėjau nujausti, kad tie šilti prisiminimai atves ir prie Luko. Ne tik to, kuris dar ryškus ir nepranokstamas tūnojo Barboros prisiminimuose, bet ir prie to, kuris čia ir dabar lėtai žingsniavo liepto link, it strėlė smingančio į platų ežerą, nugelsvintą atspindžiais lempučių, kuriomis buvo tankiai apraizgytas visas turėklas. O svarbiausia – Lukas ėjo ne vienas.

Aukštas juodaplaukis su tokio pat neperregimo juodumo kostiumu, atsainiai atlaisvintu kaklaraiščiu nepaisydamas mano valios užgrobė visą mano dėmesį. Nebemačiau visur stoviniuojančių, išsipuošusių svečių, nebegirdėjau muzikos, balsai nutilo – viskas aplinkui nublanko. Liko tik jis. Jis vienas. Ir... Ne, nenorėjau matyti šalia jo einančios merginos. Naivu, bet tokia tiesa. Deja, norai kartais neišsipildo, kad ir kaip karštai melstumeisi.

Sustingusi stebėjau porą, kol galiausiai sumojau pasidomėti, kaip jaučiasi sesuo.

– Raudonplaukė, – tyliai pralemeno ji nežymiai kilstelėdama smulkų smakrą. Iš jos veido sunku buvo

perprasti, ką jaučia. Barbora visada buvo tokia – skrupulingai stengdavosi nusišluoti jausmus, ypač tuos, kurie labiausiai neduodavo jai ramybės. – Kaip primitivu.

– Per vakarienę jo nepastebėjau, – sumelavau. Nors puikiai žinojau, kad jis sėdėjo prie kraštinio staliuko, lyg tyčia Barborai užstojamo didžiulės gėlių vazos. Atėjo pavėlavęs. Vienam iš svečių sakant tostą, tylomis prisėdo prie tolimiausio staliuko.

– Aš taip pat.

Mane persmelkė nesmagumo jausmas, tarsi sunki ir vos pakeliama kaltė, tarsi tyli ir graužianti iš vidaus išdavystė. Jausmai, su kuriais jau seniai gyvenau.

– Galėjo atvykti vienas, – smarkiai plakant širdžiai išsakiau didžiausią savo troškimą.

– Galėjo... – Barbora pakreipė galvą į šoną. Stipriai užsimerkė, tarsi visa tai matyti jai būtų per daug skaudu.

Nuėję iki pat lieptelio galo Lukas ir raudonplaukė ėmė juoktis. Palinkęs prie jos vyras kažką pasakojo, o mergina tiesiog tirpo apgaubta tokio dėmesio. Nuo raudonų lūpų nedingo plati šypsena. Jų kūno kalba neleido abejoti, kad jie puikiai leidžia laiką.

Nė nepajutau, kaip susigniaučė mano kumščiai. Ne, muštis nenorėjau, bet viduje sukilo ir gerklę užgniaučė pats tikriausias, nuožmiausias pyktis. Karštas kaip lava, temdantis protą, užgožiantis viską aplinkui.

– Sakei, kad bandote taikytis, – žvilgtelėjau į jausmų draskomą sesers veidą.

– Nežinau. Jau nebežinau, – purtė galvą ji. – Jis leido suprasti, kad norėtų pabandyti... Gal aš ne taip supratau... – tyliai sumurmėjo.

– Niekšas, – iškošiau pro sukąstus dantis ir pradėjau leisti nuo kalvos liepto link. Lyg girdėjau Barborą mane šaukiant, bet nebuvo tikra. Garsiai grojo muzika, šūkavo ir juokėsi svečiai. Prie mėgėjiškai suręstos scenos nuskambėjo kurtinantys plojimai.

Užlipau ant liepto. Nenuleisdama akių nuo švelniai vienas kitą akimis glamonėjančios porės žengiau jų link. Dabar Lukas kažką garsiai pasakojo, o mergina skambiai juokėsi. Vyras į mane atsisuko tuo metu, kai priėjusi prie pat jo iš visų jėgų stūmiau jį nuo liepto į tamsiai mėlyną ežero vandenį. Mergina šaižiai suspiegė.

Pats kaltas, kad stovėjo prie pat krašto, – piktdžiugiškai pamaniau. Ir nudrožiau atgal prie namo, už kurio buvau palikusi automobilį. Girdėjau, kaip pliūkši

vanduo Lukui iriantis kranto link, bet nė neketinau atsigręžti, o juo labiau pasidomėti, ar jam viskas gerai. Nenorėjau, kad būtų gerai. Norėjau, kad staiga pasirodžiusi ežero pabaisa prarytų jį kartu su visu begėdiškai prabangiu kostiumu, didžiuliu laikrodžiu, rankų darbo batais ir širdimi, kurios jis, dabar buvau tuo tikra, apskritai neturėjo.

Jis paliko Barborą po daugybės metų draugystės. Jie draugavo nuo šešiolikos. Tiesa, Lukui su broliu dvyniu ir tėvais išvykus gyventi į Londoną, jų draugystė tapo labiau virtuali, tačiau niekas niekada nesuabejojo, kad anksčiau ar vėliau jie bus kartu. Net tada, kai Lukas penkeriems metams išvyko į Australiją. Netgi tada, kai jis grįžęs į Vilnių dirbdavo trijose klinikose be jokių išieiginių.

Nors Luką matydavau retai, iš Barboros pasakojiimų ar garsiai skaitomų mylimojo laiškų man visuomet buvo aišku, kad jų istorijoje laiminga pabaiga garantuota. Talentingas chirurgas ir sparčiai populiarėjanti drabužių dizainerė – jie tiesiog idealiai tiko vienas kitam. Ne tik nuotraukose, kuriose jie spinduliudavo laimę, bet ir per tas kuklias šeimos vakarienes ar didžiąsias metų šventes.

– Maniau, kad atsivesi kokį nors draugą, – praneško Lukas per praėjusias Kalėdas. Buvau nemačiusi jo apie porą mėnesių, nepakeliamai ilgų mėnesių, kai kiekviena diena, rodos, trunka šimtmetį.

Anksčiau pas tėvus grįždavau tik trumpam, per šventes, nes studijuodama veterinariją kartu dirbau ir padavėja vienoje populiarioje kavinėje. Gyvenau įtemptą gyvenimą, o laisvadienių turėdavau itin retai. Tik ši žiema buvo kitokia – pagaliau radusi darbą pagal specialybę privačioje veterinarijos klinikoje, galėjau mesti įgirusį padavėjos darbą ir persikraustyti iš Kauno į Vilnių. Krykštavau iš laimės. O netrukus atradau Barboros draugų kompaniją. Mano ir vaikystės draugės Mildos duetą papildė laimingos poros ir du viengungiai – Adas ir Jonas. Prireikė vos kelių bendrų susitikimų, ir Jonas ėmė man rodyti išskirtinį dėmesį. Sąmojingas ir neieškantis žodžio kišenėje. Linksmas. Buvau girdėjusi, kad anksčiau jis rimtai draugavo su Evelina, tačiau po itin dramatiškų istorijos vingių Evelina vis dėlto tapo Lauryno žmona. Jonui pasakojant savąją visos šios istorijos versiją, iš jo akių nedingdavo

senų nuoskaudų persmelktas kartėlis, tyliame jo balse gal net pykčio krislą buvo galima įžvelgti. Bet aš nemėgstu knaisiotis po praeities griuvėsius, tad smulkmenų neklausinėjau. O vėliau buvau tikra, kad apie Eveliną jis nebegalvoja. Gal tik su Laurynu bendrauja kiek šalčiau nei su visais kitais draugais.

Kai Lukas paklausė apie draugą, pamaniau, kad turi omenyje Joną.

– Neturiu ką atsivesti, – paaiškinau atsiremdama į masyvią virtuvės spintelę. Tėvai, Barbora ir keletas giminaičių kalbėjosi svetainėje, protarpiais girdėjosi jų juokas. Pabėgau į virtuvę norėdama atsipūsti nuo šurmulio, išgerti stiklinę šalto vandens. Čia radau prie lango stovintį ir į puriu sniegu nuklotą Vilniaus panoramą žvelgiantį Luką. Man įėjus jis krūptelėjo.

– Tikrai? – kilstelėjo antakius. Paglostė žalių akių žvilgsniu, tokiu įdėmiu, kad šiurpas nubėgo nugara. – O kaip Jonas? – šyptelėjo, bet veidas atrodė akmeninis, neišdavė jokių jausmų. Galbūt, jei tuomet būčiau įtarusi, kas dedasi jo galvoje, kitą dieną nebūčiau džiugiai priėmusi Jono pasiūlymo nueiti į pasimatymą, nebūčiau leidusis nešama srovės, kuri vėliau atnešė ten, kur vien širdį sopa, kur labiausiai norisi atsukti laiką atgal.

Puikiai supratau, kad Jonas nepanašus į mano svajonių vyrą. Nors niekada ir nesistengiau susikurti savo idealo. Bet... Tarsi nejučia jis ėmė ir atsirado mano gyvenime, tik aplinkybės nežadėjo pabaigos, kurią būtų galima užbaigti žodžiais *ilgai ir laimingai*. O jei negali pasiekti svajonės, jei ta svajonė skaudina labiau, nei gali ištverti, tai galbūt vertėtų imti tai, ką gyvenimas duoda, nereikalaudamas itin stiprių kančių. Lyg ir buvau priėjusi tą liepto galą, kai reikėjo arba šokti į vandenį, arba... Ne, kito kelio nebuvo. Tiesiog turėjau liautis save kankinti bergždžiomis fantazijomis apie uždraustą vaisių. Lukas ir Barbora buvo beveik susižadėję. Barbora neabejojo, kad per šias Kalėdas Lukas pasipirš. Kiek laiko buvo iki to likę? Valanda? Dvi? Vyliausi, kad neteks to pamatyti. Nors Lukas patikino, kad galiu likti miegoti svetainėje ant sofos, ketinau grįžti namo.

– Mes nedraugaujame, – tuomet atsakiau.

– Maniau, jis tau patinka.

– Jis šaunus.

Atrodė, kad Lukas po mano atsakymo įsitempė.

Gurkštelėjusi vandens užsimerkiau iš malonumo. Pavargau nuo šurmulio, o labiausiai nuo visų tų pasi-

ruošimų, nuo mamos komandų ruošiant visą tą daugybę valgių, kurių vos paragavome.

– Barbora sakė, kad pardavė butą, – toliau kalbino jis. Atsimerkusi pastebėjau, kad priėjo arčiau. – Kur tu dabar gyveni?

– Pas Mildą, – atsakiau padėdama tuščią stiklinę į šalį. – Jos butas netoli klinikos. Nereikia valandų valandas praleisti spūstyse.

– Karlas gerai su tavimi elgiasi?

– Tu jį pažįsti? – nustebau. Pusamžis vyriškis mane priėmė vietoj staiga sumaniusios emigruoti ilgametės padėjėjos. Nustebau, kai paskambino ir paklausė, kada galiu pradėti dirbti. Pamaniau, kad tai pokštas – nei kvietimo į darbo pokalbį, nei rimtos atrankos. Tik vėliau sužinojau, kad mane rekomendavo vienas iš veterinarijos akademijos dėstytojų.

– Taip, jis tėčio draugas.

– Man toks jausmas, kad čia, Vilniuje, visi vieni kitus pažįsta, nuo nieko nepasislėpsi, – šyptelėjau.

– O tu nori pasislėpti? – kilstelėjo jis savo juodus antakius. Panašus į savo brolį Lauryną, juk jie dvyniai, bet vis dėlto... Lukas buvo kitoks savo elgesiu, būdu, kažkuo, ką net įvardyti sunku. Kartais atrodydavo,

kad karštakošis Laurynas užgožia brolių visomis prasmėmis, tačiau ilgiau pabendravus su Luku suprasdavai, kad santūrumas ir ramybė slėpdavo ne ką mažiau jausmingą prigimtį.

– Kaip matai, – žvilgtelėjau į nuo šurmulio svetainėje saugančias duris.

– Elena? – atsikrenkštęs jis vėl prakalbo. Jo tariaimas mano vardas nuskambėjo kažkaip keistai. Kūnu perbėgo virpulys. Atrodė, kad jis tuoj pasakys ką nors svarbaus, bet paskutinę minutę apsigalvojo. O tada nusisukdamas sumurmėjo:

– Neskubėk su Jonu. Dar per menkai jį pažįsti.

– Aš juk tau sakiau, kad mes nedraugaujame, – patikinau, bet galvoje suūžė prisiminus, kaip jis guodė mane dėl neseniai sužlugusių santykių. Apėmė gėda. Nenorėjau, kad įtartų, jog jam tada kai ką pajutau. Gal visada jaučiau, bet tada... Aiškiai tai suvokiau. Kas būtų, jei jis sužinotų? Tėviškai paplekšnotų per skruostą ir pasakytų, kad dar esu per jauna ir neskiriu tikrų jausmų? Gal nejaukiai apgailestautų, nes jis juk ruošiasi vesti Barborą... Mintys skriejo žaibu – ne, turiu padaryti viską, kad jis niekada nieko neįtartų.

Gal Jonas yra mano išsigelbėjimas?

– Na, bent jau kol kas, – pridūriau kaip įmanydama linksmiau. – Kaip jau sakiau, Jonas man patinka.

– Imk, – liūdnai šyptelėjo paduodamas kažkokį daiktą. Lengvą it pūkas. Nuleidusi akis išvydau iš balto popieriaus išlankstytą kamelijos žiedą.

Bevartydama rankoje popierinę gėlę ruošiausi padėkoti, bet Lukas jauėjo pro duris į svetainę. Išgirdau linksmą sesers balsą, kviečiantį ją paragauti dar vieno iš mamos keptų pyragų.

Po poros dienų Lukas išsiskyrė su mano seserimi.

ANTRAS SKYRIUS

Elena

– Milda?! – šaukdama įpuoliau į butą. Draugė neatsiliepė. Tik atvėrusi jos kambario duris prisiminiau, kad ji ketino šį savaitgalį praleisti Palangoje. Sakė, bent jau paskutines rugpjūčio dienas pasimėgaus saule ir paplūdimiu, kadangi didžiulis darbų krūvis neleido jai to padaryti anksčiau.

Jonas buvo išvykęs į komandiruotę.

Nusivylusi, kad nėra su kuo pasikalbėti, nuskubėjau į savo miegamąjį ir prisėdau ant tvarkingai paklotos lovos, bet tuoj vėl pašokau. Širdis daužėsi krūtinėje kaip pašėlus, rankos drebėjo. Stebėjau, kad grįžau iš Trakų į Vilnių nesukėlus avarijos. Barbora tikriausiai išvažiavo anksčiau, kadangi įstūmusi Luką į vandenį jos niekur neberadau. Jos automobilis taip pat buvo dingęs. Pyktelėjau, kad išvažiavo nieko nesakiusi, bet kartu puikiai ją supratau. Pernelyg gerai supratau.

Nusiavusi batelius priėjau prie spintos. Kojos virpėjo. Drebančiais pirštais atsisegiau suknelę, ir lengvas šilkinis audinys nuplazdeno ant grindų. Galiausiai likusi nuoga jau tiesiau ranką į pižamą, bet pasigirdo durų skambutis.

– Ne... – išsprūdo. Griebiau ant spintos durelių užmestą chalata ir susisiaučiau jį. Nežinia, kokios jėgos genama, o gal nuojaautos, priėjau prie lango, per kurį matėsi žibintų apšviesta gatvė. Daugybė sustatytų automobilių. Ryškiai raudonas mustangas švietė iš toli. Kūnas tarsi nutirpo.

Durų skambutis suskambėjo dar kartą. Ir dar.

– Žinau, kad tu namie! – negalėjau neišgirsti prislopinto Luko balso. – Įleisk. Mums reikia pasikalbėti.

Per tą laiką buvau atėjusi iki miegamojo tarpdurio, tačiau toliau eiti nesiryžau. Drąsa buvo išgaravusi.

– Elena! – šūktelėjo jis. – Po velnių, atidaryk!

Laiptinėje pasigirdo bruzdesys, balsai. Jis pažadins visus kaimynus – tuo jau buvau tikra.

– Eik iš čia, – vos vos pravėrusi duris ištariau nutaisiusi kuo ramiausią balsą. – Mums nėra apie ką kalbėtis!

– Dar ir kaip yra! – visa jėga jis trenkė delnu į duris. Nuo smūgio jos atsilapojo, o aš vos spėjau atšokti, kad nesitrenktų tiesiai į mane. Toks Luko elgesys šokiravo. Puikiai suvokiau, kad prieš gerą valandą įstūmiau jį į ežerą be jokio perspėjimo ir jis gali dėl to pykti, bet nesitikėjau, kad įsiūčio perkreiptu veidu ir dar šlapiais, prie plačios krūtinės prilipusiais marškiniais bei varvančiomis kelnėmis jis atlėks tiesiai pas mane. – Ką sau manei?! – degino žaliomis akimis.

– Kodėl tu atsivedei tą moterį?! – įsisprendusi rankomis į šonus puoliau klausimu jį. – Juk žinojai, kad ten bus ir Barbora!

– Koks man, po velnių, skirtumas, bus ji ar ne! – pasišaipė jis. – Jei tau dar neaišku, tai galiu patvirtinti seną naujieną – mes išsiskyrėme!

– Puikiai tai žinau, – sušnypščiau. – Bet Barbora sakė, kad tu suteikei jai vilčių!

– Su manimi kalbėdama ji vis dar verkšlena! – skėstelėjo rankomis tarsi apimtas nevilties. Tačiau pyktis vis dar buvo perkreipęs jo veidą. – Ką tu man siūlai? – paklausė gręždamas akimis. – Tai ji pradėjo kalbas apie taikymąsi! Ji manęs nesiklauso, nenori girdėti!

– Aš tau siūlau eiti po velnių! – pakėliau balsą. Man buvo nesvarbu, kad per atviras duris viską girdi kaimynai. Tarsi protas aptemo. – Nustok ją skaudinti!

– Tai tegul ji liaujasi man skambinėti!

Barbora akivaizdžiai negalėjo jo pamiršti ir tuo labiausiai skaudino pačią save. Nusiminiau dėl tokio neprotingo sesers elgesio. Ji sakė, kad tai Lukas rodo iniciatyvą tęsti santykius...

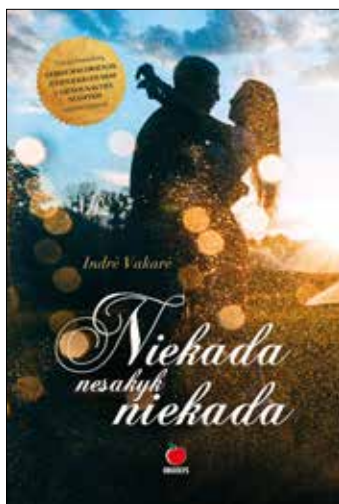
Labai norėjau, kad Barbora būtų laiminga. Buvau jos sesuo, ištikimiausia draugė ir sąjungininkė. Barbora galėjo būti tikra, kad aš įnirtingai kovosiu už jos laimę. Kiek tik tai priklausys nuo manęs.

– Nesuprantu, kodėl tu ją palikai, – tariau tarsi jam, tarsi pačiai sau. Iš pradžių pamaniau, kad apie tai tik pagalvojau, bet staiga pablyškęs Luko veidas išdavė, jog mintį išsakiau balsu.

– Nes mes neturėjome ateities.

– Kas čia per atsakymas? – pasišaipiau. – Kodėl taip staiga nusprendei?

– Ne staiga, – papurtė galvą jis. – Tai buvo gerai apgalvotas sprendimas. Seniai žinojau, kad turiu tai padaryti, bet nenorėjau jos skaudinti. Galiausiai suvokiau, kad kitos išeities nėra.

**ĮSIGYKITE
KNYGĄ DABAR**

knygos.lt